

Κυριακή του Παραλύτου: «Θέλεις υγιής γενέσθαι;»

[Ορθοδοξία](#) / [Ιερός Άμβων](#)

[Αρχιμανδρίτης Παύλος Δημητρακόπουλος, Θεολόγος -Συγγραφέας Πρ. Ιερού Ναού Τιμίου Σταυρού Πειραιώς](#)

Η σημερινή Κυριακή, αγαπητοί μου αδελφοί, είναι η τέταρτη Κυριακή από του Πάσχα, η Κυριακή του Παραλύτου και το μεν Αποστολικό ανάγνωσμα, που ακούσαμε προηγουμένως είναι μια περικοπή από το 9ο κεφάλαιο των Πράξεων, το δε Ευαγγελικό μια περικοπή από το 5ο κεφάλαιο του κατά Ιωάννην Ευαγγελίου, στο οποίο ο Ευαγγελιστής μας περιγράφει το θαύμα της θεραπείας του Παραλύτου. Πρόκειται για ένα θαύμα, που έκανε ο Κύριος στην Ιερουσαλήμ, εκεί στην προβατική πύλη της Βηθεσδά, όπου υπήρχε κολυμβήθρα, δηλαδή κάποια λίμνη, γύρω από την οποία υπήρχαν πέντε θολωτά υπόστεγα, στα οποία βρισκόνταν ξαπλωμένοι ένα πλήθος αρρώστων, που περίμεναν εκεί καρτερικά την θεραπεία τους.

Μας καλεί λοιπόν η Εκκλησία μας σήμερα για μια ακόμη φορά, καθώς προβάλλει αυτό το θαύμα, τόσο από το Ευαγγελικό ανάγνωσμα, όσο και από την σχετική υμνογραφία του Πεντηκοσταρίου, να στρέψουμε την προσοχή μας στο περιεχόμενό

του και να σχολιάσουμε, στα λίγα λεπτά που έχουμε στη διάθεσή μας, ορισμένα σημεία της περικοπής, προκειμένου να δούμε στη συνέχεια, ποια είναι η σημασία όλων αυτών, που περιγράφονται στο Ευαγγελικό κείμενο, στη δική μας πνευματική ζωή και πορεία.

Όπως σημειώνει ο ιερός Ευαγγελιστής, υπήρχε στον τόπο εκείνο ανάμεσα στο πλήθος ένας άνθρωπος, που ήταν 38 χρόνια παράλυτος και κατάκοιτος. Περίμενε και αυτός εκεί καρτερικά, τότε θα ταραχθούν τα νερά της κολυμβήθρας από τον άγγελο, για να πέσει πρώτος στη λίμνη μετά την ταραχή του νερού, ώστε να θεραπευθεί. Αλλά δεν υπήρχε εκεί δυστυχώς κάποιος να τον βοηθήσει, να μπη μέσα στη λίμνη και να κολυμβήσει, διότι κάποιος άλλος προλάβαινε πριν από αυτόν. Κανένας δυστυχώς από όσους είχαν θεραπευθεί, ή από τους συγγενείς των θεραπευθέντων, δεν βρέθηκε να τον ευσπλαχνισθεί και να τον βοηθήσει, ώστε να βρεί και αυτός την πολυπόθητη θεραπεία του. Στο σημείο αυτό ας ανακρίνει ο καθ' ένας από μας τη συνείδησή του, αδελφοί μου, μήπως κατά κάποιον τρόπο μοιάζουμε μ' αυτούς τους ανθρώπους, οι οποίοι αφού έβρισκαν τη θεραπεία τους, δεν φιλοτιμούνταν στη συνέχεια να βοηθήσουν και αυτόν τον δυστυχισμένο παράλυτο. Μήπως δηλαδή η φιλαυτία και ο εγωισμός που έχουμε μέσα μας, έχει διαβρώσει σε τέτοιο βαθμό την ψυχή μας, ώστε να ενδιαφερόμαστε και να φροντίζουμε αποκλειστικά μόνο για τον εαυτό μας, μένοντας ψυχροί και αδιάφοροι μπροστά στον πόνο και στις ανάγκες των συνανθρώπων μας.

Έμοιαζε μ' έναν άταφο νεκρό ο παράλυτος. Όμως δεν απελπιζόταν, δεν έχανε την

υπομονή του, παρ' όλο που το μαρτύριό του παρατεινόταν επί τόσο μεγάλο χρονικό διάστημα. Μόνο με τον Ιώβ θα μπορούσε να τον συγκρίνει κανείς. Και όχι μόνο δεν απελπιζόταν και σήκωνε με υπομονή θαυμαστή αυτό τον βαρύ σταυρό της αρρώστιας του, αλλά επί πλέον δεν φαίνεται μέσα από την όλη διήγηση, να παραπονείται και να αγανακτεί, ούτε φαίνεται να κατακρίνει κανέναν, καθώς έβλεπε την σκληρότητα και την απανθρωπιά των ανθρώπων, που τον περιστοίχιζαν. Όπως θα δούμε παρά κάτω, στο διάλογο που είχε με τον Χριστό, δεν γογγύζει ούτε εναντίον του Θεού, ούτε εναντίον των ανθρώπων. Και στο σημείο αυτό ας ανακρίνουμε και πάλι τον εαυτό μας. Αν δηλαδή ο Θεός παραχωρήσει να μας βρεί μια παρόμοια χρόνια αρρώστια, για την ωφέλεια και την θεραπεία της ψυχής μας, δείχνουμε άραγε υπομονή και καρτερία, δοξάζοντας μάλιστα τον Θεό; Ή μήπως μικροψυχούμε και οργιζόμαστε και παραπονούμαστε εναντίον του Θεού και των ανθρώπων;

Σ' αυτόν τον δυστυχημένο άνθρωπο ήρθε ο Κύριος και όταν τον πλησίασε του έθεσε το ερώτημα: **«Θέλεις υγιής γενέσθαι;»**. Θέλεις να γίνεις καλά, να ξαναβρείς την υγεία σου; Πολύ παράξενο μας φαίνεται το ερώτημα. Υπάρχει άνθρωπος που δεν θέλει να γίνει καλά, που δεν θέλει να θεραπευθεί; Ναι, υπάρχει αδελφοί μου, υπάρχει!! Βέβαια όταν πάσχουμε από σωματικές αρρώστιες, όλοι μας θέλουμε να γίνουμε καλά και τρέχουμε στους καλύτερους γιατρούς και δαπανούμε, αν χρειαστεί και όλη μας την περιουσία, για να ξαναβρούμε τη υγεία μας. Όμως δεν πάσχουμε μόνο από σωματικές αρρώστιες, πάσχουμε και από ψυχικές. Και όταν λέμε ψυχικές, δεν εννοούμε εδώ τις ψυχιατρικές αρρώστιες, αλλά κυρίως και πρωτίστως τα πάθη και τις αμαρτίες μας, που είναι οι χειρότερες από όλες τις αρρώστιες, διότι αυτές έχουν τη δύναμη να μας χωρίσουν αιωνίως από τον Χριστό και να μας στερήσουν την βασιλεία των ουρανών. Δείχνουμε λοιπόν παρόμοια φροντίδα για την θεραπεία της ψυχής μας, που πάσχει από πλήθος αμαρτιών και παθών και είναι υποδουλωμένη από όλο το σύστημα του παλαιού ανθρώπου; Ή μήπως αδιαφορούμε και με τη στάση μας αυτή δείχνουμε πάνω στην πράξη, ότι δεν μας απασχολεί το θέμα της θεραπείας της ψυχής μας από τα πάθη και σε τελική ανάλυση δείχνουμε, ότι δεν θέλουμε να θεραπευθούμε; Δυστυχώς οι περισσότεροι από μας αδιαφορούμε. Δεν φροντίζουμε όσο πρέπει και όπως πρέπει για την θεραπεία της ψυχής μας. Δεν καταφεύγουμε στο μυστήριο της μετανοίας, ούτε παίρνουμε συνήθως τα πνευματικά φάρμακα, που μας υποδεικνύει ο πνευματικός. Και όταν ακόμη πηγαίνουμε να εξομολογηθούμε, δεν ξέρουμε πως να εξομολογηθούμε. Αλλά ούτε έχουμε και τη διάθεση να κάνουμε υπακοή σε όσα θα μας συμβουλεύσει ο πνευματικός μας. Δεν έχουμε τη διάθεση να μαθητεύσουμε στο Ευαγγέλιο και στο λόγο του Θεού, για να διδαχθούμε όλα εκείνα τα στοιχεία της πνευματικής ζωής, που είναι αναγκαία να γνωρίζουμε για να βρούμε τη θεραπεία μας και τα οποία δεν είναι του παρόντος να παραθέσουμε, διότι δεν μας

παίρνει ο χρόνος. Οπότε παραμένουμε αθεράπευτοι από την αρρώστια της αμαρτίας. Μπορεί βέβαια στην προσευχή μας να παρακαλούμε τον Θεό να μας απαλλάξει από τις αμαρτίες μας, όμως ο Θεός δεν προσέχει, το τι λέμε με τα λόγια μας, αλλά την όλη εσωτερική διάθεση της ψυχής μας. Και κυρίως αν έχουμε τη διάθεση να κάνουμε υπακοή στον πνευματικό μας, αν έχουμε πάρει την γενναία απόφαση, να μπούμε στο δρόμο της μετανοίας και στο δρόμο του πνευματικού αγώνος, που συνεπάγεται η ειλικρινής μετάνοια.

Παρά κάτω σημειώνει ο ευαγγελιστής, τι απήντησε ο παράλυτος όταν ο Κύριος του έθεσε το ερώτημα «**Θέλεις υγιής γενέσθαι;**». Καθώς δεν ξέρι ποιόν έχει μπροστά του, αρχίζει να περιγράφει όλο το δράμα και όλο τον πόνο του, χωρίς όμως να παραπονείται, χωρίς να κατακρίνει κανένα και χωρίς να αγανακτεί εναντίον ουδενός, όπως τονίσαμε και προηγουμένως. Η μακροχρόνια αρρώστια, που ήταν καρπός μιας προηγούμενης αμαρτωλής και άσωτης ζωής, έφερε μεγάλη ωφέλεια και μεγάλο κέρδος στην ψυχή του. Μαλάκωσε την καρδιά του και έφερε ταπείνωση στην ψυχή του. Έφερε μέσα του γνήσια και ειλικρινή μετάνοια, διότι τον βοήθησε να συνειδητοποιήσει, που μας οδηγεί η αμαρτία και ποια είναι τα ολέθρια αποτελέσματά της. Το πάθημα του έγινε μάθημα, το οποίο μάθημα δεν ήταν δυνατόν να μάθει με άλλο τρόπο, παρά μόνο μέσα από την μακροχρόνια αυτή αρρώστια. Αυτή την μεγάλη αλήθεια πρέπει να ιδιαιτέρως εδώ να τονίσουμε, αδελφοί μου. Ότι δηλαδή υπάρχουν σήμερα πολλοί άνθρωποι, οι οποίοι, όσα

κηρύγματα και αν ακούσουν, όσα βιβλία και αν διαβάσουν, δεν εννοούν να συνειδητοποιήσουν, σε ποιο βάραθρο μας οδηγεί η αμαρτία και δεν εννοούν να ευθυγραμμίσουν τη ζωή τους σύμφωνα με το θέλημα του Θεού. Οπότε ο Θεός, βλέποντας τη σκληρότητα και την αμετανοησία αυτών των ανθρώπων, παραχωρεί να έρθει σ' αυτούς μια βαριά αρρώστια, ώστε το μάθημα που δεν θέλησαν να μάθουν μέσα από τις νουθεσίες και τις συμβουλές, να το μάθουν μέσα από την αρρώστια.

Παρά κάτω ο ευαγγελιστής σημειώνει ότι ο Κύριος προχώρησε αμέσως στο θαύμα και με ένα παντοδύναμο πρόσταγμά του, αμέσως τον θεράπευσε. Και μάλιστα τον θεράπευσε όχι μόνο σωματικά, αλλά και ψυχικά, όπως αυτό φαίνεται από την συνέχεια της διηγήσεως. Η μακροχρόνια αρρώστια έφερε μέσα στην ψυχή του πολλή πνευματική ωφέλεια και ήταν τώρα πλέον ώριμος να δεχθεί τη θεραπεία. Όταν αργότερα ο Κύριος τον συνάντησε στο ιερό, του είπε: **«Ίδε υγιής γέγονας, μηκέτι αμάρτανε, ίνα μη χείρον σοι τι γένηται»**. Εδώ ο Κύριος επισημαίνει ένα μεγάλο κίνδυνο, που όλοι μας διατρέχουμε και πρέπει να ιδιαιτέρως να τον προσέξουμε. Τον κίνδυνο δηλαδή να παλινδρομήσουμε και πάλι πίσω στην αμαρτία και στην κοσμική ζωή μετά την πνευματική μας θεραπεία από τα πάθη. Και τούτο, διότι όπως επισημαίνουν οι άγιοι Πατέρες, τα πάθη είναι φιλεπίστροφα, δηλαδή αν τυχόν δεν προσέξουμε και χαλαρώσουμε τον πνευματικό μας αγώνα από ραθυμία και αμέλεια, αυτά επανέρχονται, αρχίζουν και πάλι να αιχμαλωτίζουν την ψυχή μας. Οι δε πνευματικές συνέπειες μιας τέτοιας παλινδρομήσεως είναι φοβερές και ασυγκρίτως χειρότερες ακόμη και από την πιο φοβερή σωματική ασθένεια. Τόσο φοβερές, ώστε μας οδηγούν στην αιώνια καταστροφή και στον αιώνιο θάνατο. Και εδώ εφαρμόζεται ο θεόπνευστος λόγος του **αποστόλου Πέτρου στην Β΄ Καθολική του Επιστολή: «κρείττον γαρ ην αυτοίς μη επεγνωκέναι την οδόν της δικαιοσύνης η επιγνούσιν επιστρέψαι εκ της παραδοθείσης αυτοίς αγίας εντολής»**, (2,22). Δηλαδή θα ήταν πολύ καλύτερα γι' αυτούς, [που παλινδρομούν στην αμαρτία], να μην είχαν γνωρίσει καθόλου τον δρόμο της δικαιοσύνης, παρά, αφού τον ε γνώρισαν καλά, να φύγουν και να απομακρυνθούν από το παραδοθέν εις αυτούς άγιον θέλημα του Κυρίου και να επιστρέψουν στην ακαθαρσία της αμαρτωλότητας.

Αδελφοί μου, τον λόγο που απηύθυνε ο Κύριος προς τον παράλυτο **«Θέλεις υγιής γενέσθαι;»**, τον απευθύνει και στον καθένα από μας. Ας δείξουμε λοιπόν σ' Αυτόν όχι μόνο με τα λόγια μας, αλλά κυρίως με τα έργα μας, ότι πράγματι θέλουμε να θεραπευτούμε από τα πάθη, κάνοντας πράξη, όλα όσα προηγουμένως σημειώσαμε, πράγμα το οποίο εύχομαι να γίνει σε όλους μας με τη Χάρη και τη φιλανθρωπία του Κυρίου μας Ιησού Χριστού και όλων των αγίων. Αμήν.

PERMANENTLY_REMOVED